

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Перник, 24.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, IV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Светослава Ив. Алексиева

при участието на секретаря Тина Р. Тодорова
като разгледа докладваното от Светослава Ив. Алексиева Административно
наказателно дело № 20231720201997 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59д и следващите от Закона за административните нарушения и наказания.

С наказателно постановление №23-3796-000141/07.11.2023г., издадено от началник група в ОД на МВР – Перник, Второ РУ – Перник, на М. Б. Ч. с ЕГН *****, е наложено административно наказание глоба в размер 400 лв., на основание чл.53 от ЗАНН и чл.315, ал.1, т.1, вр. чл.249, т.1 от Кодекса за застраховането /отм./ за това, че при проверка, извършена на 30.10.2023 г., 22.18 часа, в гр. Перник, ул. Димитър Благоев, се установило, че управлява МПС - л.а. „Фолксваген Голф“ с рег. № *****, негова собственост, регистрирано на територията на Р. България и неспряно от движение, без сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите – нарушение на чл.259, ал.1, от.1 от Кодекса за застраховането /отм./.

Срещу издаденото наказателно постановление в срок е постъпила жалба от М. Ч., чрез пълномощник – адв. А. М. - САК, с която моли издаденото наказателно постановление да бъде отменено като незаконосъобразно, издадено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Излагат се съображения, че отговорността на жалбоподателя е ангажирана на основание разпоредби от отдавна отменен нормативен акт, което е безусловно основание за отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателят не е участвал лично. Пълномощникът му – адв. М. допълва доводите за незаконосъобразност, изложени в жалбата и моли за присъждане на направените разноски от

жалбоподателя за заплатено адвокатско възнаграждение.

Административнонаказващият орган не изразява становище по жалбата. В съдебно заседание негов представител не е участвал. В съпроводителното писмо към преписката прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя възнаграждение на адвоката и моли, в случай че жалбата бъде приета за основателна, съдът да присъди разноски в минимален размер.

Пернишкият районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.14 и чл.18 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН, както и доводите на страните, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, срещу подлежащ на съдебен контрол правораздавателен акт, от лице с правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е и основателна, съображенията за което са следните:

Нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е по чл.259, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането /отм./ Същото е установено с акт за установяване на административно нарушение серия ГА, №592423/30.10.2023г. В съдържанието му е посочено, че на същата дата – 30.10.2023г., в 22.18 часа, при извършена спрямо М. Ч. проверка на ул. Димитър Благоев, гр. Перник, от свидетеля Р. Е. В. и С. В.К. - служители на 02 РУ – ОД МВР Перник, същите установили, че водачът управлява МПС - л.а. „Фолксваген Голф“ с рег. № *****, лична собственост, без сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Тези констатации контролните органи направили въз основа представеното от водача свидетелство за управление на МПС и след служебна справка в информационната система на КАТ чрез служебната РСОД /работна станция за отдалечен достъп/.

Въз основа установеното фактическо положение срещу М. Ч. било образувано административнонаказателно производство с АУАН серия ГА, №592423/30.10.2023г., като актосъставителят – свид. Р. В. приел, че жалбоподателят, като водач на МПС, виновно е нарушил разпоредбата на чл.259, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането /отм./ . При съставяне на акта в съдържанието му било отразено, че соченият като нарушител няма възражения.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН Ч. подал писмено възражение, в което изразил несъгласие с част от констатациите в обстоятелствената част на АУАН. Посочил, че отразеното място на извършване на проверката не съответства на мястото, на което в действителност нарушението било констатирано, както и че при съставяне на акта не бил запознат със съдържанието му и не му била дадена възможност да направи съответни възражения.

На 07.11.2023г., въз основа на събраните по преписката доказателства и след проверка по реда на чл.52, ал.4 от ЗАНН, наказващият орган приел, че са налице основанията по чл.53, ал.1 от ЗАНН и издал наказателно постановление, с което на основание чл.315, ал.1, т.1, вр. чл.249, т.1 от

Кодекса за застраховането /отм./ наложил на М. Ч. административно наказание глоба за същото нарушение.

Настоящият съдебен състав, основавайки се на доказателствата по делото намира, че в административнонаказателното производство са допуснати съществени, неотстраними нарушения на материалния и процесуалния закон, съставляващи безусловно основание за отмяна на издаденото наказателно постановление.

Съображенията са следните:

При съставяне на акта и издаване на наказателното постановление грубо са нарушени изискванията в чл.42, ал.1, т.3, 5 и чл.57, ал.1, т.5 и 6 от ЗАНН относно приложимия материален закон, правното квалифициране на нарушението, основанието за административно наказване, както относно означаване мястото на извършване на нарушението.

От съдържанието на АУАН и наказателното постановление се установява, че вмененото във вина на жалбоподателя нарушение, извършено на 30.10.2023г., е квалифицирано като нарушение по чл.259, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането. В този нормативен акт /Обн., ДВ, бр.102 от 29.12.2015г., в сила от 1.01.2016 г./ съществува разпоредба 259, но тя е напълно неотнормима към фактическия състав на констатираното в случая нарушение. Изложените факти изпълват състава на административнонаказателната норма на чл.638, ал.1, т.1, вр. чл.483, ал.1, т.1 от действащия Кодекс за застраховането.

В действителност разпоредбата на чл.259, ал.1, т.1 е от Кодекса за застраховането, който към датата на нарушението не е част от действащото право. Нормативният акт е отменен с разпоредбата на §34 от ПЗР на Кодекса за застраховането (обн. ДВ, бр.102 от 29.12.2015 г., в сила от 01.01.2016 г.).

Следователно, нарушен е основен принцип на административнонаказателното право, установен в чл.3, ал.1 от ЗАНН, предвиждащ, че за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му. Към датата на процесното административно нарушение в сила е Кодекса за застраховането, обнародван в ДВ, бр.102 от 29.12.2015г., и именно неговите разпоредби са били приложими.

Констатираната незаконосъобразност при приложение на материалния закон е допусната и в акта, и в НП, неотстранима е в рамките на съдебния контрол по Глава Трета, раздел V от ЗАНН, поради което има за последица отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Основателно е и възражението за неточно означаване на мястото на извършване на нарушението в акта и в НП, в каквато насока жалбоподателят е направил възражения още в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН. При проведения разпит в съдебно заседание, актосъставителят - свид. В. потвърждава, че проверката е извършена на съвсем различно място от вписаното в акта, като обяснява тази неточност с проблем на техническото средство, което ползвали при документиране на нарушението със съставяне на процесния АУАН. Същият проблем, според показанията му, бил причина в документа да се отрази като нарушена и разпоредба от отменен нормативен акт.

Независимо от причините, на които се дължат неточностите, те засягат

императивни реквизити от съдържанието на акта и наказателното постановление, свързани с приложението на закона, представляват съществени нарушения и поради това не подлежат на саниране.

С тях съществено е нарушено и правото на защита на наказателния субект, тъй като е лишен от възможността да разбере за какво нарушение е привлечен към административнонаказателна отговорност и въз основа на какви факти. Те следва да са изложени в обстоятелствената част на акта и наказателното постановление, а не да се извличат от доказателства, приложени по административната преписка или допълнително събрани в съдебното производство.

Изложеното обосновава отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно.

По разностите:

Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН страните в производствата пред районния съд имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Жалбоподателят М. Ч. е направил разноски за възнаграждение на адвокат в производството и е поискал присъждането им. От приложения договор за правна защита и съдействие от 23.11.2023г., сключен между него и адв. А. М., и списък на разностите, се установява, че страните са договорили възнаграждение за защита и процесуално представителство по настоящото административнонаказателно дело в размер 750 лв., като е отразено заплащането му в брой при подписване на договора. Поради това и с оглед изхода на делото, на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 от АПК заплатеното от жалбоподателя възнаграждение на адвокат подлежи на възстановяване от бюджета на органа, издал отменения административнонаказателен акт. Същото е определено над минималния размер /400 лв./, предвиден в разпоредбата на чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от НАРЕДБА №1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /ред. ДВ, бр. 88 от 2022г./. В съпроводителното писмо насрещната страна е направила искане при основателност на жалбата и претенция на жалбоподателя за присъждане на разноски над минималния размер, размерът на същите да бъде редуциран поради прекомерност. С оглед искането и на основание чл.63д, ал.2 от ЗАНН Областната дирекция на МВР – Перник следва да бъде осъдена да заплати възнаграждение в минимално определения размер /400 лв./ съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. За това решение съдът е мотивиран от обстоятелството, че делото не разкрива фактическа и правна сложност и е приключило в едно съдебно заседание.

Предвид изхода на делото няма основание за присъждане на възнаграждение на другата страна, каквото не се и претендира.

Мотивиран от гореизложеното, на основание чл.63, ал.3, т.1 и т.2, вр. ал.2, т.1, вр. ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №23-3796-000141/07.11.2023г., издадено от началник група в ОД на МВР – Перник, Второ РУ – Перник, с

което на М. Б. Ч. с ЕГН *****, с адрес гр. *****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.315, ал.1, т.1, вр. чл.249, т.1 от Кодекса за застраховането /отм./ е наложено административно наказание глоба в размер 400 /четиристотин/ лв. за нарушение на чл.259, ал.1, от.1 от Кодекса за застраховането /отм./, извършено на 30.10.2023г..

ОСЪЖДА ОД МВР – Перник, с адрес гр. Перник, ул. „Самоков“ №1, да заплати на М. Б. Ч. с ЕГН *****, с адрес гр. *****, сума от 400 /четиристотин/ лева, представляваща направени от него разноси в производството за заплатено възнаграждение на един адвокат.

Оставя без уважение искането за присъждане на разноси над този размер до размера на договореното и заплатено от жалбоподателя адвокатско възнаграждение от 750.00 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр. Перник на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс - в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____